

מד:

עין משפט
נר מצוה

השולח פרק רביעי גיטין

מסורת הש"ס

אם סימני לומר. גבי מכוון מלאכתו כמנעד שיכול לעשות קודם המועד או להניחה מלהתחיל בה עד לאחר המועד וכוון לזמנה להתחיל בה סמוך למועד שאם לא יגמרנה כמנעד יחא דבר האבד יהיה מותר לגמרנה ומתן התם (מ"ק דף ג'.) וכוון אם כוונו מלאכתו כמנעד יאבדו ואינעיל לן כוון ומת מהו שינסקו גנו אחריו ואם מתחיל לומר כהניא חפשוט לן דנקשוה ואע"ג דלא עבד איסורא כ"ש הא דעבד איסורא חל לאם מתחיל לומר כהניא דלא נקשוה אכמי הא מעניא לן דהתם הוא דלא עבד אצוה איסורא שרי מת קודם המועד ולא כל לדי איסור: לממויה. לפדומו מנכסיו: והא איסיס. כד בנו: שנקפולס. יעילו ממנו קוליס וזכקוין לפסולתו ואזן ו עדות קרקע מן התורה לא נקשוה ומורע למאלי שביעית: געניכס. מדבלה והולקיש לה זבל בעלות ומשאות: נגיירס. על ידי דיר כהנה ובלה עדות קרקע היא וקונוין אמו: לא קנסו בנו אחריו. לשלס ואע"ג שהוא חייב לשלס כדמתן בהניקין (לקמן דף נ"ג): המטמא חייב: שמינו. נכר: הטומאה לא ממיר נכרת כפירות: לא שמיס. היוק. לחייב נכסיו מן המורה: לחולה לארץ. אפילו לישאל: לפלוני אנטוכי. שממע שולד באנטוכי ולא שממע שולד ור באנטוכי ואיכא לממיר לא לקחו על מנת להוליכו שם הלכן לא יאל לחיות ואפילו הוליכו יו לומר דעמו לחזור: שזאנטוכי. שממע שירשו שם ועל מנת כן לקחו: לוד. כז"ל: פא. דקמי לפלוני אנטוכי לא יאל עד דלמר שזאנטוכי: דאיס ליש. להאי אנטוכי בית כז"ל: והא. דקמי לפלוני יאל דלית ליה בית אכל אשמיא אית ליה: ודעמו לחזור. ככלל: מהו. מי היא חך איתחא כמזכרת עבד זה לחולה לארץ כנישואין הללו דקיימא לן (מכות דף נ"ה): בעל נכסיו אשמו לוקח ויאלו לחיות או לא: פא. דעמו לאן (יבמות דף ט"ו): כמנכס שזס לבעלה וגיורסה היא אומרת כלי אזי נוטלת והוא אומר דמיס אזי נותן כמו ששמוס ליה כזמרימו נכסיו לאן כדל הטשומין כמזכרת עבד זה לחולה לארץ ויאלו חותמה ומאותה עשה הס כזמרימו ויאלו למ"ד הדין עמה משום שזס בית אציה: כי דידס דמו. ולאו מכירה היא דהא חס מתארמלה או מתגרסה דידה ניעה: לפירא. שהוא משעבד בה למלאכתו: דלא קנו ליה לגויסי.

נטייבה. מי כקוטנס נודבלה וקשה דהא איסורא דרבנן הוא והיכ פשעי מינה כבכורות כפ' פסולי המוקדשין (דף ל"ד): אכרס און דהוי איסורא דאורייתא וכן הכא מפקע ליה ממלאת היכי פשעי מינה ומפרס ר"ח געניכה מרס כה מריסא ימירא דהוי דאורייתא ועדייה כפירות הקוטנס ואף על פי שהוא דרבנן חשיב טפי ממתקוולס ומיימי ראה מנטייבה ומיחו אכמי קשה הכא היכי פשעי דילמא עבד שארז דמפקע ליה ממלאת חמיר טפי מאיסורא דאורייתא כדלמרינן כפרק כל פסולי המוקדשין (שם דף ל"ד): ואומר ר"ת דגבי שביעית אית לן להחמיר טפי מבזבזס מקוס לפי שאיו מולוין בה כדלמרינן כסף החניקין (לקמן דף נ"ג) שחיי חשדינן על השביעית לכך מייתי שפיר מינה דלא קנסו בנו אחריו וכשטר שיש בו רצית שקונסיס אלומוי) דמשמע לעולם אפילו בנו כיון דקנסו וזה בו הוה ובזבזס שהפקדו אלל אחר זה מנה וזה מלמסי דלמר ר' יוסי הכל יחא מונע עד שיכל אלוהו (נ"מ דף ג'.) התם קנסוין להו כי היכי לדורי ואם היה מחזיר לבנו לא היה מודה: שנתקווצה. ר"ח ר"ת קולין המתלשס בה וכן מפרס כירושלמי אלל מחזירסי סן אסורין מדאורייתא כדלמרינן כפרק הזבזה (שנת דף ק"ג) המתלש עלשין והמונד דוין אל לפוט הקרקע כל שהוא אע"פ דפטור התם כארעא דמכירה הכא ליכא לוקמיס כזכי דשביעית לא מיפטור משום מלאכה שאינה לרביע גופא: אחריות. ולס תלמר היכי דמי כי אזיל מנפסיס איכד את וכומו כדלמר כשעמתינן דבעל כרחו אינו יכול להוליכו כדלמרינן כשלי כמנות (דף ק"ו): דלן הכל מוליאון ויש לומר דמדי כשמכרו קנסוין ליה סן ישלנו לוקח כדכירסי לין אחריו: מדי

ואם תימצי לומר כוון מלאכתו כמנעד במועד ומת אלא קנסו בנו אחריו משום דלא עבד איסורא הכא מאי לדידיה קנסו רבנן והא ליתיה או דילמא לממוניה קנסו רבנן והא איתיה אמר ליה הנחתה ^אשדה שנתקווצה בשביעי' תורע למוצאי שביעית נטייבה או נדיירה לא תורע למוצאי שביעית וא"ר יוסי בר' הנינא ^בינקטינן הטיבה ומת בנו וזרעה אלמא לדידי' קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן ^גאמר אביי ^דנקטינן טימא שחרות של חבריו ומת לא קנסו רבנן בנו אחריו מ"ט ^ההיוק שאינו ניכר לא שמה היוק וקנסא דרבנן היא לדידיה קנסוהו רבנן לבריה לא קא קנסו רבנן: או לחוצה לארץ: תנו רבנן ^והמוכר עבדו לחוצה לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני רבן שמעון בן גמליאל אומר פעמי' יצא ופעמיס לא יצא כיצד אמר פלוני עבדי מכתריהו לפלוני אנטוכי לא יצא אנטוכי שבאנטוכי יצא והא תניא מכתריהו אנטוכי יצא לאנטוכי השרוי בלוד לא יצא לא קשיא הא דאית ליה ביתא בארץ ישראל הא דאית ליה אושפיזא בארץ ישראל יבעי רבי ירמיה בן כבל שנשא אשה בארץ ישראל והכניסה לו עבדים ושפחות ודעתו לחזור מהו תיבעי למ"ד הדין יעמה תיבעי למ"ד הדין עמו כדידה רמו או דילמא כיון דמשעבדי ליה לפירא כדידיה רמו ותיבעי למואן דאמר הדין עמו כיון הדין עמו כדידיה רמו או דלמא הדין דלא קני ליה לגופיה כדידה רמו תיקו: אמר ר' אבהו שנה לי רבי יוחנן עבד שיצא אחר רבו לסוריא ומכרו שם רבו יצא לחירות והתני ר' חייא איבר את זכותו לא קשיא כהן שדעת רבו לחזור והתניא יוצא העבד אחר רבו לסוריא ומכרו רבו שם אם דעת רבו לחזור כופין אותו ואם אין דעת רבו לחזור אין כופין אותו אמר רב ענן שמעית מוניה דמר שמואל תרתי דתת רך ואידך דאיתמר ^זהמוכר שדהו בשנת היובל עצמה רב אמר מכורה יוצאה ושמואל אמר ^חאינה מכורה כל עיקר כחדא הדרי זביני וכחדא לא הדרי זביני ולא ידענא הי מינייהו אמר רב יוסף ניהוי אגן מרתני כברייתא המוכר עבדו לחו"ל יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני שמע מינה קנייה רבו שני ולא הדרי זביני וכי אמר שמואל התם אינה מכורה ^טומעות חורוין ורב

דאי מית או מגרס לה הדרי לה: לסוריא. ארס זוכה והכוחה לארץ היא למכירת עבדים כדמתיב כפ"ק (לש"ס ח.) המוכר עבדו לסוריא כמוכר לחוה לארץ: יאל לחירות. ואע"פ שיאל מתחלה לדעת ולי הוה ממי העבד לא הוה רבו מצי סיף ליה כדמתן הכל מעלין לארץ ישראל וכן הכל מוליאון כשני דיני גזירות (מכות דף ק"ו): כאן שדעס רבו לחזור. כשיאל על מנת כן יאל וכוון דמכרו הוי כמוכר מארץ לחוה לארץ: והפניו. כדמתחיל: ויאל עבד אחר רבו לסוריא. שמעתי דין על העבד לאת אחר רבו לסוריא. ופרך לא כגי דלא נפיק בתמיה והמתן אין הכל מוליאון (ילישנא אחרתא) גרסינן יאל עבד כו' עבד שיאל אחר רבו לסוריא ומכרו רבו שם ויקמי חך מרמלא הוה גרסינן היכי יואל עבד אחר רבו לסוריא מכרו רבו שם כו' ולא שביק לאסוקי לכולה ממתינא עד דפרסיס: אם דעס רבו לחזור. אם כשיאל על מנת לחזור יאל כופין אוסו. כשני דכירסי הללו שמעתי שפקק דין: מדה הא. מירת עבד לחוה לארץ: ויאל. לבעליס מדי וזה הפסד מעותיו: אינה מכורה כל עיקר. מקל וחומר ומה מכורה ככר יואלה עכשיו שאינה מכורה אינו דין שלא תמכר. וקאמר רב ענן כשני דכירסי הללו שמעתי ממנו מה תהא על המעות: כחדא אמר דדדרי זביני. ומחורת המעות ללוקח: וכחדא לא הדרי. אלל איכד הלוקח מעותיו: ולא ידענא הי מינייהו. וא"ת אי לשמואל כמוכר שדהו לא הדרי זביני ואיכד מעותיו כמתיב עבד דרב דהא לרב נמי לא הדרי דקאמר מכורה ויאלה דלי לרב המכר מכר וסא קנו עמה נכסיס שאין להן אחריות נקנין עמה כמכירה זו כלא דלמר מטייה ולשמואל אינו מכר והמעות מתנה ניעה ואין נכסיס שאין להן אחריות נקנין עמה כמכירה זו כלא מטייה ויוליין לחזור בהן ומעות המוטלעין חחיון ומעות הקרקע מתנה דלדס וידע שאין מכר שדה בשנת היובל וגמר ומתן מעות לשם ממנה: מוקפטי כדרייסא. לעיל כריסא דשמעתינן: קנייה רבו שני. ואיכד מעותיו דלי הדרי זביני ורבו ראשון קנייה למה ליה לשני לשמכרו היה לו לטוף את הראשון שאיכדו עליו אלמא לא הדרי זביני. וכיון דשמע רב ענן כחדא מנייהו אמר שמואל ^יהדרי זביני ודאי גבי שדה אמר שמואל הדרי ולא הפסדו הלוקח: ורב

וקדוסי (ס.) נכסיס שאין להם אחריות נקנין עס נכסיס שיש להם אחריות ככסף כשער ובחוקף ואין לרין מטייה. לרב דלמר מטייה ויאלה. שדה הראשון מוטלעין מיקני. לשמואל דלמר אינה מכורה ומעות חחיון מוטלעין. דמקס דקרקע לא היא חוק (יבמות דף נ"ג.) והלוקח מפקד וכוון דכדאי חיון דלא דדרי זביני. ידאי כי אמר שמואל כהא אינה מכורה ומעות חחיון מוטלעין.

קבר א מיי פ"ו ח"ל י"ט ה"ל ד סמך פה טעמי' א"ח לוחן פירש טעמי' ו: קבה ב מיי פ"ו ח"ל טעמי' ה"ל ד סמך לוחן פ"ו: קבה ג ד מיי ט"ו ה"ל: קבה ד מיי פ"ו ח"ל טעמי' ה"ל ד סמך הלכה ב טעמי' ח"ל: סמך עשין פו טעמי' י"ד י"ט וכו' סמך פ"ו: קבה ח מיי ט"ו ה"ל: סמך ט טעמי' ח"ל: ט [מיי פ"ו ח"ל א"ת הלכו טעמי' א"ת ס' ק"י ב מיי ט"ו ה"ל: סמך ט טעמי' ט טעמי' ט: סמך ט: קלא א מיי פ"ו ח"ל טעמי' ח"ל ח"ל: יא סמך לוחן פ"ו ח"ל:

מוסף רש"י

ואם תימצי לומר כוון מלאכתו כמנעד במועד. הא דלמרינן כמנעד (יב'.) המתיין מלאכתו כמנעד. דמתי כמנו ללבר ואומר כמנעד אגנרסה שרי דבר האבד הוא והמתיין כמנו כמנעד. חבד ולא יבנרסה הולל ולכן מתקין. ומיכסי לן התם אם מת קודם המועד מהו לקנוס בני אחריו ולא יבנרסה כמנעד. ולס מיימי לומר התם הוא דלא קנסוין לבנו דהא לא עבד אצוה איסורא. דהא מת קודם המועד וכברות כ"ד. שדה שנתקוצה. שגטל קוליס מתנה סחי מליקין ומסחרין בה תורע למוצאי שביעית. וליכא מליקסיס מדי. דהא לא עבד שביעית עטרה חסונה וש"ט. נטייבה. מדבלה ע"י עגלות ומשאות על זבל וש"ט. או בידידה. על ידי דיר כהמות

ואם תימצי לומר כוון מלאכתו כמנעד במועד. הא דלמרינן כמנעד (יב'.) המתיין מלאכתו כמנעד. דמתי כמנו ללבר ואומר כמנעד אגנרסה שרי דבר האבד הוא והמתיין כמנו כמנעד. חבד ולא יבנרסה הולל ולכן מתקין. ומיכסי לן התם אם מת קודם המועד מהו לקנוס בני אחריו ולא יבנרסה כמנעד. ולס מיימי לומר התם הוא דלא קנסוין לבנו דהא לא עבד אצוה איסורא. דהא מת קודם המועד וכברות כ"ד. שדה שנתקוצה. שגטל קוליס מתנה סחי מליקין ומסחרין בה תורע למוצאי שביעית. וליכא מליקסיס מדי. דהא לא עבד שביעית עטרה חסונה וש"ט. נטייבה. מדבלה ע"י עגלות ומשאות על זבל וש"ט. או בידידה. על ידי דיר כהמות

ואם תימצי לומר כוון מלאכתו כמנעד במועד ומת אלא קנסו בנו אחריו משום דלא עבד איסורא הכא מאי לדידיה קנסו רבנן והא ליתיה או דילמא לממוניה קנסו רבנן והא איתיה אמר ליה הנחתה ^אשדה שנתקווצה בשביעי' תורע למוצאי שביעית נטייבה או נדיירה לא תורע למוצאי שביעית וא"ר יוסי בר' הנינא ^בינקטינן הטיבה ומת בנו וזרעה אלמא לדידי' קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן ^גאמר אביי ^דנקטינן טימא שחרות של חבריו ומת לא קנסו רבנן בנו אחריו מ"ט ^ההיוק שאינו ניכר לא שמה היוק וקנסא דרבנן היא לדידיה קנסוהו רבנן לבריה לא קא קנסו רבנן: או לחוצה לארץ: תנו רבנן ^והמוכר עבדו לחוצה לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני רבן שמעון בן גמליאל אומר פעמי' יצא ופעמיס לא יצא כיצד אמר פלוני עבדי מכתריהו לפלוני אנטוכי לא יצא אנטוכי שבאנטוכי יצא והא תניא מכתריהו אנטוכי יצא לאנטוכי השרוי בלוד לא יצא לא קשיא הא דאית ליה ביתא בארץ ישראל הא דאית ליה אושפיזא בארץ ישראל יבעי רבי ירמיה בן כבל שנשא אשה בארץ ישראל והכניסה לו עבדים ושפחות ודעתו לחזור מהו תיבעי למ"ד הדין יעמה תיבעי למ"ד הדין עמו כדידה רמו או דילמא כיון דמשעבדי ליה לפירא כדידיה רמו ותיבעי למואן דאמר הדין עמו כיון הדין עמו כדידיה רמו או דלמא הדין דלא קני ליה לגופיה כדידה רמו תיקו: אמר ר' אבהו שנה לי רבי יוחנן עבד שיצא אחר רבו לסוריא ומכרו שם רבו יצא לחירות והתני ר' חייא איבר את זכותו לא קשיא כהן שדעת רבו לחזור והתניא יוצא העבד אחר רבו לסוריא ומכרו רבו שם אם דעת רבו לחזור כופין אותו ואם אין דעת רבו לחזור אין כופין אותו אמר רב ענן שמעית מוניה דמר שמואל תרתי דתת רך ואידך דאיתמר ^זהמוכר שדהו בשנת היובל עצמה רב אמר מכורה יוצאה ושמואל אמר ^חאינה מכורה כל עיקר כחדא הדרי זביני וכחדא לא הדרי זביני ולא ידענא הי מינייהו אמר רב יוסף ניהוי אגן מרתני כברייתא המוכר עבדו לחו"ל יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני שמע מינה קנייה רבו שני ולא הדרי זביני וכי אמר שמואל התם אינה מכורה ^טומעות חורוין ורב

דאי מית או מגרס לה הדרי לה: לסוריא. ארס זוכה והכוחה לארץ היא למכירת עבדים כדמתיב כפ"ק (לש"ס ח.) המוכר עבדו לסוריא כמוכר לחוה לארץ: יאל לחירות. ואע"פ שיאל מתחלה לדעת ולי הוה ממי העבד לא הוה רבו מצי סיף ליה כדמתן הכל מעלין לארץ ישראל וכן הכל מוליאון כשני דיני גזירות (מכות דף ק"ו): כאן שדעס רבו לחזור. כשיאל על מנת כן יאל וכוון דמכרו הוי כמוכר מארץ לחוה לארץ: והפניו. כדמתחיל: ויאל עבד אחר רבו לסוריא. שמעתי דין על העבד לאת אחר רבו לסוריא. ופרך לא כגי דלא נפיק בתמיה והמתן אין הכל מוליאון (ילישנא אחרתא) גרסינן יאל עבד כו' עבד שיאל אחר רבו לסוריא ומכרו רבו שם ויקמי חך מרמלא הוה גרסינן היכי יואל עבד אחר רבו לסוריא מכרו רבו שם כו' ולא שביק לאסוקי לכולה ממתינא עד דפרסיס: אם דעס רבו לחזור. אם כשיאל על מנת לחזור יאל כופין אוסו. כשני דכירסי הללו שמעתי שפקק דין: מדה הא. מירת עבד לחוה לארץ: ויאל. לבעליס מדי וזה הפסד מעותיו: אינה מכורה כל עיקר. מקל וחומר ומה מכורה ככר יואלה עכשיו שאינה מכורה אינו דין שלא תמכר. וקאמר רב ענן כשני דכירסי הללו שמעתי ממנו מה תהא על המעות: כחדא אמר דדדרי זביני. ומחורת המעות ללוקח: וכחדא לא הדרי. אלל איכד הלוקח מעותיו: ולא ידענא הי מינייהו. וא"ת אי לשמואל כמוכר שדהו לא הדרי זביני ואיכד מעותיו כמתיב עבד דרב דהא לרב נמי לא הדרי דקאמר מכורה ויאלה דלי לרב המכר מכר וסא קנו עמה נכסיס שאין להן אחריות נקנין עמה כמכירה זו כלא דלמר מטייה ולשמואל אינו מכר והמעות מתנה ניעה ואין נכסיס שאין להן אחריות נקנין עמה כמכירה זו כלא מטייה ויוליין לחזור בהן ומעות המוטלעין חחיון ומעות הקרקע מתנה דלדס וידע שאין מכר שדה בשנת היובל וגמר ומתן מעות לשם ממנה: מוקפטי כדרייסא. לעיל כריסא דשמעתינן: קנייה רבו שני. ואיכד מעותיו דלי הדרי זביני ורבו ראשון קנייה למה ליה לשני לשמכרו היה לו לטוף את הראשון שאיכדו עליו אלמא לא הדרי זביני. וכיון דשמע רב ענן כחדא מנייהו אמר שמואל ^יהדרי זביני ודאי גבי שדה אמר שמואל הדרי ולא הפסדו הלוקח: ורב

ואם תימצי לומר כוון מלאכתו כמנעד במועד ומת אלא קנסו בנו אחריו משום דלא עבד איסורא הכא מאי לדידיה קנסו רבנן והא ליתיה או דילמא לממוניה קנסו רבנן והא איתיה אמר ליה הנחתה ^אשדה שנתקווצה בשביעי' תורע למוצאי שביעית נטייבה או נדיירה לא תורע למוצאי שביעית וא"ר יוסי בר' הנינא ^בינקטינן הטיבה ומת בנו וזרעה אלמא לדידי' קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן ^גאמר אביי ^דנקטינן טימא שחרות של חבריו ומת לא קנסו רבנן בנו אחריו מ"ט ^ההיוק שאינו ניכר לא שמה היוק וקנסא דרבנן היא לדידיה קנסוהו רבנן לבריה לא קא קנסו רבנן: או לחוצה לארץ: תנו רבנן ^והמוכר עבדו לחוצה לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני רבן שמעון בן גמליאל אומר פעמי' יצא ופעמיס לא יצא כיצד אמר פלוני עבדי מכתריהו לפלוני אנטוכי לא יצא אנטוכי שבאנטוכי יצא והא תניא מכתריהו אנטוכי יצא לאנטוכי השרוי בלוד לא יצא לא קשיא הא דאית ליה ביתא בארץ ישראל הא דאית ליה אושפיזא בארץ ישראל יבעי רבי ירמיה בן כבל שנשא אשה בארץ ישראל והכניסה לו עבדים ושפחות ודעתו לחזור מהו תיבעי למ"ד הדין יעמה תיבעי למ"ד הדין עמו כדידה רמו או דילמא כיון דמשעבדי ליה לפירא כדידיה רמו ותיבעי למואן דאמר הדין עמו כיון הדין עמו כדידיה רמו או דלמא הדין דלא קני ליה לגופיה כדידה רמו תיקו: אמר ר' אבהו שנה לי רבי יוחנן עבד שיצא אחר רבו לסוריא ומכרו שם רבו יצא לחירות והתני ר' חייא איבר את זכותו לא קשיא כהן שדעת רבו לחזור והתניא יוצא העבד אחר רבו לסוריא ומכרו רבו שם אם דעת רבו לחזור כופין אותו ואם אין דעת רבו לחזור אין כופין אותו אמר רב ענן שמעית מוניה דמר שמואל תרתי דתת רך ואידך דאיתמר ^זהמוכר שדהו בשנת היובל עצמה רב אמר מכורה יוצאה ושמואל אמר ^חאינה מכורה כל עיקר כחדא הדרי זביני וכחדא לא הדרי זביני ולא ידענא הי מינייהו אמר רב יוסף ניהוי אגן מרתני כברייתא המוכר עבדו לחו"ל יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני שמע מינה קנייה רבו שני ולא הדרי זביני וכי אמר שמואל התם אינה מכורה ^טומעות חורוין ורב

ואם תימצי לומר כוון מלאכתו כמנעד במועד ומת אלא קנסו בנו אחריו משום דלא עבד איסורא הכא מאי לדידיה קנסו רבנן והא ליתיה או דילמא לממוניה קנסו רבנן והא איתיה אמר ליה הנחתה ^אשדה שנתקווצה בשביעי' תורע למוצאי שביעית נטייבה או נדיירה לא תורע למוצאי שביעית וא"ר יוסי בר' הנינא ^בינקטינן הטיבה ומת בנו וזרעה אלמא לדידי' קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן ^גאמר אביי ^דנקטינן טימא שחרות של חבריו ומת לא קנסו רבנן בנו אחריו מ"ט ^ההיוק שאינו ניכר לא שמה היוק וקנסא דרבנן היא לדידיה קנסוהו רבנן לבריה לא קא קנסו רבנן: או לחוצה לארץ: תנו רבנן ^והמוכר עבדו לחוצה לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני רבן שמעון בן גמליאל אומר פעמי' יצא ופעמיס לא יצא כיצד אמר פלוני עבדי מכתריהו לפלוני אנטוכי לא יצא אנטוכי שבאנטוכי יצא והא תניא מכתריהו אנטוכי יצא לאנטוכי השרוי בלוד לא יצא לא קשיא הא דאית ליה ביתא בארץ ישראל הא דאית ליה אושפיזא בארץ ישראל יבעי רבי ירמיה בן כבל שנשא אשה בארץ ישראל והכניסה לו עבדים ושפחות ודעתו לחזור מהו תיבעי למ"ד הדין יעמה תיבעי למ"ד הדין עמו כדידה רמו או דילמא כיון דמשעבדי ליה לפירא כדידיה רמו ותיבעי למואן דאמר הדין עמו כיון הדין עמו כדידיה רמו או דלמא הדין דלא קני ליה לגופיה כדידה רמו תיקו: אמר ר' אבהו שנה לי רבי יוחנן עבד שיצא אחר רבו לסוריא ומכרו שם רבו יצא לחירות והתני ר' חייא איבר את זכותו לא קשיא כהן שדעת רבו לחזור והתניא יוצא העבד אחר רבו לסוריא ומכרו רבו שם אם דעת רבו לחזור כופין אותו ואם אין דעת רבו לחזור אין כופין אותו אמר רב ענן שמעית מוניה דמר שמואל תרתי דתת רך ואידך דאיתמר ^זהמוכר שדהו בשנת היובל עצמה רב אמר מכורה יוצאה ושמואל אמר ^חאינה מכורה כל עיקר כחדא הדרי זביני וכחדא לא הדרי זביני ולא ידענא הי מינייהו אמר רב יוסף ניהוי אגן מרתני כברייתא המוכר עבדו לחו"ל יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני שמע מינה קנייה רבו שני ולא הדרי זביני וכי אמר שמואל התם אינה מכורה ^טומעות חורוין ורב

גליון הש"ס

רש"י ר"ח קנייה רבו שני וכו' דהריהו. ל"ל דלא הדרי:

תוספות ר"ד

אז לחזק לארץ ת"ד המוכר עבדו לחזק לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני ומפסידי לוקח את רמו. מ"י אע"פ שאין הלוקח רשאי להוציאו מא"י בעל כרחו של עבד כדמתן הכל מעלין לא"י ואין הכל מוציאין אותו נשים ואי עבדים ואפי' כיון שקנה ע"ד אחריו כיון שקנה ע"ד להוליכו לחו"ל קנה עצמו ב"ח. ודוק הא העבד עבד לחו"ל קנס אבל המוציא עצמו לחו"ל לא קנסו שרי אם רוצה העבד למאן ולסרס בו שלא יוציאנו יבול. ולא עוד אלא אי (לא) מכרו שם אחר שיצא אבד העבד וכומו כדלמרינן בגמ' טפי שהיה לו לסרס ולא סרס וצריך גמי שחרור מרבו שני שמוכר עבדו לבעניס צריך גמי שחרור מרבו ראשון למעשה דיוו קני קליה אלא למעשה דיוו וכן האמר ערין נשאר אצל רבו ראשון אבל כשכברו ישראל לחו"ל קנה הלוקח שני הקנינים והתחיל רבו ראשון מעלין סילוק נסור הילכן צריך גמי שחרור מרבו שני:

גליון הש"ס

רש"י ר"ח קנייה רבו שני וכו' דהריהו. ל"ל דלא הדרי:

תוספות ר"ד

אז לחזק לארץ ת"ד המוכר עבדו לחזק לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני ומפסידי לוקח את רמו. מ"י אע"פ שאין הלוקח רשאי להוציאו מא"י בעל כרחו של עבד כדמתן הכל מעלין לא"י ואין הכל מוציאין אותו נשים ואי עבדים ואפי' כיון שקנה ע"ד אחריו כיון שקנה ע"ד להוליכו לחו"ל קנה עצמו ב"ח. ודוק הא העבד עבד לחו"ל קנס אבל המוציא עצמו לחו"ל לא קנסו שרי אם רוצה העבד למאן ולסרס בו שלא יוציאנו יבול. ולא עוד אלא אי (לא) מכרו שם אחר שיצא אבד העבד וכומו כדלמרינן בגמ' טפי שהיה לו לסרס ולא סרס וצריך גמי שחרור מרבו שני שמוכר עבדו לבעניס צריך גמי שחרור מרבו ראשון למעשה דיוו קני קליה אלא למעשה דיוו וכן האמר ערין נשאר אצל רבו ראשון אבל כשכברו ישראל לחו"ל קנה הלוקח שני הקנינים והתחיל רבו ראשון מעלין סילוק נסור הילכן צריך גמי שחרור מרבו שני:

גליון הש"ס

רש"י ר"ח קנייה רבו שני וכו' דהריהו. ל"ל דלא הדרי:

תוספות ר"ד

אז לחזק לארץ ת"ד המוכר עבדו לחזק לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני ומפסידי לוקח את רמו. מ"י אע"פ שאין הלוקח רשאי להוציאו מא"י בעל כרחו של עבד כדמתן הכל מעלין לא"י ואין הכל מוציאין אותו נשים ואי עבדים ואפי' כיון שקנה ע"ד אחריו כיון שקנה ע"ד להוליכו לחו"ל קנה עצמו ב"ח. ודוק הא העבד עבד לחו"ל קנס אבל המוציא עצמו לחו"ל לא קנסו שרי אם רוצה העבד למאן ולסרס בו שלא יוציאנו יבול. ולא עוד אלא אי (לא) מכרו שם אחר שיצא אבד העבד וכומו כדלמרינן בגמ' טפי שהיה לו לסרס ולא סרס וצריך גמי שחרור מרבו שני שמוכר עבדו לבעניס צריך גמי שחרור מרבו ראשון למעשה דיוו קני קליה אלא למעשה דיוו וכן האמר ערין נשאר אצל רבו ראשון אבל כשכברו ישראל לחו"ל קנה הלוקח שני הקנינים והתחיל רבו ראשון מעלין סילוק נסור הילכן צריך גמי שחרור מרבו שני:

ואם תימצי לומר כוון מלאכתו כמנעד במועד ומת אלא קנסו בנו אחריו משום דלא עבד איסורא הכא מאי לדידיה קנסו רבנן והא ליתיה או דילמא לממוניה קנסו רבנן והא איתיה אמר ליה הנחתה ^אשדה שנתקווצה בשביעי' תורע למוצאי שביעית נטייבה או נדיירה לא תורע למוצאי שביעית וא"ר יוסי בר' הנינא ^בינקטינן הטיבה ומת בנו וזרעה אלמא לדידי' קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן ^גאמר אביי ^דנקטינן טימא שחרות של חבריו ומת לא קנסו רבנן בנו אחריו מ"ט ^ההיוק שאינו ניכר לא שמה היוק וקנסא דרבנן היא לדידיה קנסוהו רבנן לבריה לא קא קנסו רבנן: או לחוצה לארץ: תנו רבנן ^והמוכר עבדו לחוצה לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני רבן שמעון בן גמליאל אומר פעמי' יצא ופעמיס לא יצא כיצד אמר פלוני עבדי מכתריהו לפלוני אנטוכי לא יצא אנטוכי שבאנטוכי יצא והא תניא מכתריהו אנטוכי יצא לאנטוכי השרוי בלוד לא יצא לא קשיא הא דאית ליה ביתא בארץ ישראל הא דאית ליה אושפיזא בארץ ישראל יבעי רבי ירמיה בן כבל שנשא אשה בארץ ישראל והכניסה לו עבדים ושפחות ודעתו לחזור מהו תיבעי למ"ד הדין יעמה תיבעי למ"ד הדין עמו כדידה רמו או דילמא כיון דמשעבדי ליה לפירא כדידיה רמו ותיבעי למואן דאמר הדין עמו כיון הדין עמו כדידיה רמו או דלמא הדין דלא קני ליה לגופיה כדידה רמו תיקו: אמר ר' אבהו שנה לי רבי יוחנן עבד שיצא אחר רבו לסוריא ומכרו שם רבו יצא לחירות והתני ר' חייא איבר את זכותו לא קשיא כהן שדעת רבו לחזור והתניא יוצא העבד אחר רבו לסוריא ומכרו רבו שם אם דעת רבו לחזור כופין אותו ואם אין דעת רבו לחזור אין כופין אותו אמר רב ענן שמעית מוניה דמר שמואל תרתי דתת רך ואידך דאיתמר ^זהמוכר שדהו בשנת היובל עצמה רב אמר מכורה יוצאה ושמואל אמר ^חאינה מכורה כל עיקר כחדא הדרי זביני וכחדא לא הדרי זביני ולא ידענא הי מינייהו אמר רב יוסף ניהוי אגן מרתני כברייתא המוכר עבדו לחו"ל יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני שמע מינה קנייה רבו שני ולא הדרי זביני וכי אמר שמואל התם אינה מכורה ^טומעות חורוין ורב

ואם תימצי לומר כוון מלאכתו כמנעד במועד ומת אלא קנסו בנו אחריו משום דלא עבד איסורא הכא מאי לדידיה קנסו רבנן והא ליתיה או דילמא לממוניה קנסו רבנן והא איתיה אמר ליה הנחתה ^אשדה שנתקווצה בשביעי' תורע למוצאי שביעית נטייבה או נדיירה לא תורע למוצאי שביעית וא"ר יוסי בר' הנינא ^בינקטינן הטיבה ומת בנו וזרעה אלמא לדידי' קנסו רבנן לבריה לא קנסו רבנן ^גאמר אביי ^דנקטינן טימא שחרות של חבריו ומת לא קנסו רבנן בנו אחריו מ"ט ^ההיוק שאינו ניכר לא שמה היוק וקנסא דרבנן היא לדידיה קנסוהו רבנן לבריה לא קא קנסו רבנן: או לחוצה לארץ: תנו רבנן ^והמוכר עבדו לחוצה לארץ יצא לחירות וצריך גמי שחרור מרבו שני רבן שמעון בן גמליאל אומר פעמי' יצא ופעמיס לא יצא כיצד אמר פלוני עבדי מכתריהו לפלוני אנטוכי לא יצא אנטוכי שבאנטוכי יצא והא תניא מכתריהו אנטוכי יצא לאנטוכי השרוי בלוד לא יצא לא קשיא הא דאית ליה ביתא בארץ ישראל הא דאית ליה אושפיזא בארץ ישראל יבעי רבי ירמיה בן כבל שנשא אשה בארץ ישראל והכניסה לו עבדים ושפחות ודעתו לחזור מהו תיבעי למ"ד הדין יעמה תיבעי למ"ד הדין עמו כדידה רמו או דילמא כיון דמשעבדי ליה לפירא כדידיה רמו ותיבעי למואן דאמר הדין עמו כיון ה